

ИНТЕРВЈУ ИНСПИРИРАНА ОД: ЖИВОТНА ПРИКАЗНА ИНТЕРВЈУ (Дан П. Мк Адамс, Северозападен Универзитет)

Дан П. Мк Адамс, Северозападен Универзитет

Проект: Е-МОТИОН – потенциал на високо чувствителност (2018-1-PL01-KA201-051033)

Име/лозинка: Елена

Возраст: 20

Пол: Женско

Град/Држава: Аликанте, Шпанија

Професија: Инженер

Станува збор за 20-годишно девојче кое живее во провинцијата на Аликанте и во моментот завршува диплома за биомедицинско инженерство. Подолу е резиме на главните аспекти што таа ги смета за важни за неговиот живот во однос на високо чувствителноста и начинот на кој таа го перцепира себеси (засновано на интервјутот за историјата на животот).

“Моите родители секогаш ми велеа дека сум бил многу нервозна кога бев мала. Никогаш не дремев, но ниту ги оставив другите да спијат навечер. Еден ден се појавив со нови чаршави од вујко ми, шетајќи низ продавницата за автомобили каде што работеше татко ми. Тие се работи за кои не се сеќавам, но што ми ги кажеа родителите.

Во моето детство, од 3 до 15 години, одев во истото уредено училиште, со исто одделение и исти наставници. Не сакам да размислувам за моето детство и не ми се допаѓаше училиштето. Не го сакам како беше, ниту како ги правев многу работи. Јас не бев супер ученик, секогаш правев минимален напор. Цел живот ги полагавам испитите читајќи ги претходниот ден и ми беше ок. Бев помрзлива од сега. Секогаш



се сеќавам на една наставничка која постојано ме споредуваше со сестра ми, бидејќи таа учеше многу и обично ги добиваше најдобрите оценки, додека јас не се грижев многу за тоа. Во средно училиште многу се расправав со сестра ми.

Една од моите најдобри пријатели на училиште секогаш ми велеше дека кога бев мала секогаш сакав да правам работи, но ги направив тие на мојот начин. Ако требаше да се наслика цртеж, тој требаше да биде обоен како јас сакав. И тоа е нешто што знам дека е вистина, но не ми се допадна, и покрај тоа што ми се случува многу пати и денес. Ако направам нешто на еден начин и тоа се промени, или ако некој направи нешто на начин што мене не ми се допаѓа, внатре чувствувам бес што ме лути. Се обидувам да го сокријам овој гнев, да го оправдам, да направам другиот да разбере зошто сум лут, но многу пати ме надминува. Значи мислам дека никогаш не сум бил во можност да имам група пријатели. Се обидов да се вклопам и не можев. Ми се случува со многу нормални работи.

Многу пати се споредував со моите соученици во однос на она што го направија моите родители за мене. Еднаш мајка ми заборави дека има кампување во училиште и автобусот мораше да ме чека да одам во мојата куќа, да ги спакувам куферите и да се вратам на училиште за да заминам. Многу пати мајка ми ми рече да ја напишам потврдата и таа веќе ми ја потпиша. Почнав да готвам кога бев мал, да одам и да се вратам сам од училиште и да имам домашни клучеви многу наскоро. Отсекогаш сум бил многу независен и многу пати сум мислел дека моите пријатели правеле повеќе работи како деца отколку јас. Понекогаш дури имам речено дека ми недостига да имам родители или да бидам девојче.

Исто така се сеќавам на едно попладне во сабота во август месец, токму така, каде што почнав да се презаситувам и бев сам дома со татко ми. Му плачев на тој бидејќи во тоа време мислев дека нема да можам да го минам второто ЕСО. Се сеќавам дека татко ми ми рече “но да видиме ќерко, имаш 13 години, каде ќе одиш на оваа возраст ако не на училиште?” Работата не беше во тоа што не сакав да одам, туку дека се чувствував бескорисно и сметав дека не сум доволно добар ученик и видов дека



секундите од ЕСО ми беше многу тешко за мене. Не се сеќавам како дојде до тој товар или од каде потекнува. Но, се сеќавам на таа сцена.

За време на мојата доцна адолесценција, започнав да се дружам со мојот партнер и открив што е тоа да се сака и да се грижи за вистинска личност. За прв пат мав група пријатели. Доживеав чувство да бидам со една личност а другата не сакаше да ја продолжи врската. Целата несигурност дојде одеднаш. Открив што не сакам во мојата куќа, што не сакам за себе. Сестра ми стана независна, но дојдеше и си отидеше кога сакаше. Видов како и да поминувам на Универзитетот, да имам куќа, работа, да немам финансиски проблеми, да имам луѓе со мене, сеедно се распаѓа. Чувствував вина, несигурност, бес и беспомошност за сè. Се чувствував како да сум во забавен парк. Се плашев да влезам во атракција, подеми и падови на тобоганот.

Нешто што сум го повторил и не сум го научил, а тоа е еден од моите најголеми стравови, е да се изолирам од мојот партнер кога сум во врска. Не знаејќи како да го поделам времето. Не сакам да се повтори. Сакам мојот партнер да може да го има својот живот, а јас мојот, а потоа да го споделам тоа. И друг страв е да се има ист однос како го имаше моите родители. Мислам дека многу пати сум повторувал обрасци што сум ги видел или живеел со нив.

Чувствувам дека сè што правев како дете влијаше на сè. Она што го направив една година имаше свое влијание или реперкусија години подоцна. И тоа ме натера таму каде што сум и како сум. Учење и обид за подобрување секој ден.”